

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea

DECIZIE

Nr. .../.../...

Data: ...

Prin contestația înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor cu nr. ..., formulată de către ...SRL, cu sediul social în ..., înmatriculată la registrul comerțului cu nr. ..., având cod unic de înregistrare ..., reprezentată convențional de avocat ..., cu sediul procesual în sediul în ..., adresă la care solicită comunicarea actelor de procedură, împotriva prevederilor documentației de atribuire, elaborată de către ..., cu sediul în ..., în calitate de autoritate contractantă, în cadrul procedurii proprii, organizată în vederea încheierii contractului având ca obiect „*Servicii de catering conform prevederilor Programului național „Masă sănătoasă”- pentru ...- anul 2025-2026*”, s-a solicitat:

În principal:

1. Obligarea autorității contractante la prelungirea termenului limită de depunere a ofertelor și la continuarea procedurii în conformitate cu prevederile legale în vigoare, precum și cu respectarea principiilor consacrate de art. 2 din Legea nr. 98/2016;
2. Eliminarea criteriului de respingere automată — „cerința de alocare a minimum 80% pentru material primă”;
3. Eliminarea cerinței restrictive privind resursele umane necesare și suficiente pentru realizarea activităților contractului, respectiv îndeplinirea cerinței „minimum 10 angajați, inclusiv 2 bucătari și un nutriționist”;
4. Eliminarea cerinței restrictive privind resursele umane necesare și suficiente pentru realizarea activităților contractului, respectiv îndeplinirea cerinței „2 bucătari calificați”;
5. Eliminarea cerinței restrictive privind resursele umane necesare și suficiente pentru realizarea activităților contractului, respectiv îndeplinirea cerinței să fie angajat un „nutriționist dietetician autorizat”;
6. Eliminarea excluderii posibilității solicitării de clarificări, respective a sintagmei - „prezentarea incomplete sau lipsa documentelor

de personal duc la respingerea ofertei ca neconformă fără posibilitatea de a cere clarificări la analiza ofertei financiare”;

7. Eliminarea condiției referitoare la prezentarea buletinelor de analiză RENAR la depunerea ofertei;

8. Eliminarea cerinței suplimentare privind personalul (SSM, protecția mediului, responsabil calitate/HACCP);

9. Eliminarea prevederii referitoare la procedura de contestare a actelor autorității contractante (VI.4 Proceduri de contestare), respectiv a tuturor alineatelor art. VI.4 care prevăd o procedură de contestare ce contravine dispozițiilor Legii contenciosului administrativ și a Legii nr. 101/2016;

În subsidiar, în măsura în care nu mai este posibilă adoptarea măsurilor de remediere:

1. Anularea procedurii de atribuire;

2. Obligarea autorității contractante la publicarea unui anunț de tip erată prin care să aducă la cunoștința operatorilor economici modificările operate.

Obligarea autorității contractante la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul demers judiciar, constând în onorariul avocațial.

Procedura de soluționare în fața Consiliului s-a desfășurat în scris.

CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR, asupra cauzei de față, constată următoarele:

Consiliul a fost legal sesizat și este competent, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, să soluționeze contestația de față, prin care ...SRL solicită cele redată în partea introductivă.

Pe fondul cauzei, ...SRL solicită admiterea contestației.

În principal, solicită să se statueze că prin maniera de întocmire a documentației de atribuire, se încalcă grav principiul egalității și proporționalității, principii prescrise atât de legea națională, cât și de legislația și jurisprudența unionale.

În lumina acestor dispoziții, ...SRL solicită să se constate că în cauză, principiul proporționalității și cel al egalității sunt grav încălcate.

În lipsa publicării informațiilor în SEAP, nu se poate îndeplini condiția transparenței, și implicit nici cea a tratamentului egal, operatorii economici având acces în mod diferit la documentația procedurii.

...SRL solicită să se constate că în cauză au fost încălcate principiul egalității, transparenței și cel al proporționalității.

În ceea ce privește instituirea unor criterii nejustificate, ...SRL solicită să se constate că în mod abuziv au fost prevăzute criterii excesive de atribuire a contractului, criterii care nu sunt justificate în niciun fel de necesitățile autorității contractante.

În cauză a fost încălcat și principiul tratamentului egal, în sensul stabilirii și aplicării de cerințe și criterii care avantajează anumiți operatori economici.

...SRL consideră că nu a fost respectat principiul transparenței, în sensul garantării eliminării riscului de favoritism și de comportament arbitrar din partea autorității contractante.

Întrucât este prioritară respectarea scopului și a principiilor care stau la baza atribuirii contractelor de achiziție publică, ...SRL solicită Consiliului să constate că autoritatea contractantă a nesocotit dispozițiile legale pe linie de achiziție publică, restrângând în mod nejustificat sfera operatorilor economici acceptați la procedură. Astfel, prescripțiile art. 2 din Legea nr. 98/2016 impun autorității să nu aducă atingere, prin factorii de evaluare pe care îi stabilește, principiilor liberei concurențe, nediscriminării, tratamentului egal și proporționalității, principii pe baza cărora orice operator economic interesat are dreptul de a participa la procedura de atribuire și de a i se atribui contractul licitat în condițiile în care are capacitatea de îndeplinire a lui. Prin impunerea cerințelor precizate în petitul cererii, autoritatea a restricționat în mod nepermis aria operatorilor economici care pot deveni contractanți, excluzând practic de la procedură pe acei operatori care, deși au capacitatea de a îndeplini corespunzător contractul în discuție, nu au 10 angajați și nu au angajați doi bucătari și un nutriționist.

Cu alte cuvinte, cerințele reclamate sunt restrictive întrucât îngreșesc accesul la procedură al tuturor operatorilor economici care au potențialul necesar îndeplinirii contractului în condiții corespunzătoare, dovedită prin experiența de catering, dar care au mai puțini angajați, și fără nutriționist angajat.

În atari circumstanțe, cerințele nelegale trebuie să fie remediate, scopul legislației privind achizițiile publice fiind de a asigura accesul cât mai multor operatori economici la procedurile de atribuire, de promovare a concurenței între aceștia și de garantare a tratamentului egal și nediscriminatoriu.

În punctul său de vedere nr. ... asupra contestației, înregistrat la Consiliu cu nr. ..., autoritatea contractantă, pe cale de excepție, invocă excepția tardivității depunerii contestației, iar pe fond, respingerea ca nefondată.

Autoritatea contractantă invocă tardivitatea contestației prin nerespectarea termenului legal de depunere a cauțiunii, arătând că aceasta a fost înregistrată la CNSC în 11.09.2025, cu depășirea termenului legal de depunere.

Referitor la motivele de tardivitate ale contestației, autoritatea contractantă arată că documentația de atribuire a fost postată prin intermediul anunțului de publicitate pe site-ul propriu în data de 26.08.2025, anunț nr. 11159/25.08.2025, în conformitate cu procedura

simplificată proprie de atribuire a contractelor de achiziție publică/ acordurilor-cadru de servicii sociale și alte servicii specifice, prevăzute în Anexa nr. 2 la Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu valoarea estimată fără TVA mai mică decât pragul corespunzător prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. d).

Conform documentației postate termenul de contestare era de 3 zile de la data publicării anunțului, adică pana la data de 29.08.2025 inclusiv, nicidecum la data limită de depunere a ofertelor, când contestatoarea a ales să formuleze contestația.

La 06.10.2025, ...SRL a transmis note scrise înregistrate la Consiliu cu nr. 69576/06.10.2025, prin care solicită sesizarea CJUE, în vederea interpretării modului de implementare a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, privind legala constituire a cauțiunii, atât timp cât la dosar este depusă cauțiunea până la soluționarea contestației, iar respingerea contestației ca inadmisibilă ar fi excesivă, formulând un proiect de întrebare preliminară.

Analizând conținutul dosarului cauzei, Consiliul constată că ...SRL a transmis recipisa de consemnare nr. 211648682/1, eliberată de ..., la data de 09.09.2025, din care rezultă consemnarea cauțiunii în valoare de 11.866 lei, pe seama și la dispoziția C.N.S.C., corespunzătoare dosarului nr.

Din analiza susținerilor părților și a documentelor existente la dosarul cauzei, Consiliul reține cele ce urmează:

..., în calitate de autoritate contractantă, a organizat o licitație deschisă, în vederea atribuirii contractului având ca obiect „*Servicii de catering conform prevederilor Programului național „Masă sănătoasă”- pentru ...- anul 2025-2026*”. Valoarea estimată a achiziției este de 523.250 lei, fără TVA, iar criteriul de atribuire este „cel mai bun raport calitate-preț”.

Ca urmare a publicării documentației de atribuire, a depus contestația în analiză ...SRL, criticând prevederile documentației de atribuire, procedura aleasă, nepublicarea acesteia în SEAP.

Prin punctul de vedere, autoritatea contractantă a invocat tardivitatea contestației, prin raportare la data depunerii cauțiunii.

Consiliul va reține că după invocarea acestei excepții, contestatoarea a solicitat sesizarea CJUE prin procedura întrebărilor preliminare, în vederea interpretării modului de implementare a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, privind legala constituire a cauțiunii, atât timp cât la dosar este depusă cauțiunea până la soluționarea contestației.

Consiliul va respinge ca inadmisibilă solicitarea contestatoarei, având în vedere că în prezenta cauză nu există un interes transfrontalier, atât prin prisma obiectului contractului, prin interesul operatorilor

europeni din diverse state de a participa la procedură, tipul serviciului (servicii sociale), dar și prin valoarea procedurii.

Astfel, Consiliul va avea în vedere argumentele din ORDONANȚA CURȚII (Camera a opta) din 17 octombrie 2018, în cauza C353/18, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor (România), prin decizia din 24 mai 2018, primită de Curte la 30 mai 2018, în procedura SC Beny Alex SRL împotriva Organizației Utilizatorilor de Apă pentru Irigații (OUAI) Săveni:

23 Pe de o parte, trebuie amintit că procedurile specifice și riguroase prevăzute de directivele Uniunii Europene privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice se aplică numai contractelor a căror valoare depășește pragul prevăzut în mod expres în fiecare dintre directivele respective. Astfel, normele acestor directive nu sunt aplicabile contractelor a căror valoare nu atinge pragul stabilit de aceste directive (Hotărârea din 15 mai 2008, SECAP și Santorso, C147/06 și C148/06, EU:C:2008:277, punctul 19, Hotărârea din 16 aprilie 2015, Enterprise Focused Solutions, C278/14, EU:C:2015:228, punctul 15, precum și Ordonanța din 7 iulie 2016, Sá Machado & Filhos, C214/15, nepublicată, EU:C:2016:548, punctul 29).

24 Or, reiese din cererea de decizie preliminară că valoarea estimată a contractului în discuție în litigiul principal a fost stabilită în anunțul de participare simplificat la 2 383 360, 81 RON, aproximativ 511 000 EUR, ceea ce reprezintă mai puțin de 10 % din pragul prevăzut la articolul 4 litera (a) din Directiva 2014/24, stabilit la 5 225 000 EUR în cazul contractelor de achiziții publice de lucrări.

25 Pe de altă parte, trebuie arătat că nu reiese în mod explicit din decizia de trimitere că ar exista o dispoziție în dreptul român care ar face ca Directiva 2014/24 să fie în mod direct și necondiționat aplicabilă în privința contractelor de achiziții publice a căror valoare nu atinge pragul relevant prevăzut la articolul 4 din aceasta sau care ar face o trimitere directă și necondiționată la dispozițiile Directivei 2014/24 (Hotărârea din 18 octombrie 1990, Dzodzi, C297/88 și C197/89, EU:C:1990:360, punctul 36, Hotărârea din 18 decembrie 2014, GeneraliProvidencia Biztosító, C470/13, EU:C:2014:2469, punctele 22-25, Ordonanța din 7 iulie 2016, Sá Machado & Filhos, C214/15, nepublicată, EU:C:2016:548, punctul 33, precum și Ordonanța din 7 iulie 2016, M., C129/15, EU:C:2016:540, punctul 26).

26 Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante a Curții, atribuirea unor contracte de achiziții publice care, având în vedere valoarea lor, nu intră în domeniul de aplicare al directivelor în materie de atribuire a contractelor de achiziții publice este totuși supusă normelor fundamentale și principiilor generale ale Tratatului FUE, în special principiilor egalității de tratament și nediscriminării pe motiv de cetățenie sau de naționalitate, precum și obligației de transparență care decurge din acestea, cu condiția ca aceste contracte să prezinte un interes transfrontalier cert (Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C318/15, EU:C:2016:747, punctul 19, precum și Ordonanța din 8 iunie 2017, Lg Costruzioni, C110/16, nepublicată, EU:C:2017:446, punctul 24, și Ordonanța din 23 noiembrie 2017, Olympus Italia, C486/17, nepublicată, EU:C:2017:899, punctul 17).

27 Curtea a statuat de asemenea că, printre criteriile obiective de natură să indice existența unui interes transfrontalier cert, figurează în special valoarea de o anumită importanță a contractului în cauză coroborată cu locul de executare a lucrărilor sau caracteristicile tehnice ale contractului și caracteristicile specifice ale produselor în cauză. În acest context, se poate ține seama și de existența unor plângeri formulate de operatori situați în alte state membre, cu condiția să se verifice

că acestea sunt reale, iar nu fictive (Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C318/15, EU:C:2016:747, punctul 20, și Ordonanța din 23 noiembrie 2017, Olympus Italia, C486/17, nepublicată, EU:C:2017:899, punctul 18).

28 Curtea a precizat însă că existența unui interes transfrontalier cert nu poate fi dedusă ipotetic din anumite elemente care, considerate în mod abstract, ar putea constitui indicii în acest sens, ci trebuie să reiasă în mod pozitiv dintr-o apreciere concretă a condițiilor contractului în cauză. Mai precis, instanța de trimitere nu se poate limita la a prezenta Curții elemente care permit să nu se excludă existența unui interes transfrontalier cert, ci trebuie, dimpotrivă, să furnizeze datele de natură să dovedească existența acestuia (Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C318/15, EU:C:2016:747, punctul 22, și Ordonanța din 23 noiembrie 2017, Olympus Italia, C486/17, nepublicată, EU:C:2017:899, punctul 19).

29 Pe de altă parte, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, aceasta trebuie să poată identifica într-o cerere de decizie preliminară o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările, precum și a legăturii existente în special între aceste circumstanțe și întrebările respective. În consecință, constatarea elementelor necesare pentru a permite verificarea existenței unui interes transfrontalier cert, la fel ca, în general, ansamblul constatărilor care incumbă instanțelor naționale și de care depinde aplicabilitatea unui act de drept derivat sau a dreptului primar al Uniunii, ar trebui efectuată anterior sesizării Curții (Hotărârea din 16 aprilie 2015, Enterprise Focused Solutions, C278/14, EU:C:2015:228, punctul 18, Ordonanța din 7 iulie 2016, Sá Machado & Filhos, C214/15, nepublicată, EU:C:2016:548, punctul 37, precum și Ordonanța din 8 iunie 2017, Lg Costruzioni, C110/16, nepublicată, EU:C:2017:446, punctul 25).

30 În speță, trebuie să se constate că instanța de trimitere nu a furnizat în cererea sa de decizie preliminară niciun element care să permită Curții să dispună de informații de natură să demonstreze existența unui interes transfrontalier cert (Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C318/15, EU:C:2016:747, punctul 23, și Ordonanța din 23 noiembrie 2017, Olympus Italia, C486/17, nepublicată, EU:C:2017:899, punctul 21).

31 În aceste împrejurări, Curtea se află în imposibilitatea de a da un răspuns util la întrebarea adresată de instanța de trimitere în scopul soluționării litigiului cu care aceasta este sesizată, ceea ce constituie obiectivul cooperării prevăzute la articolul 267 TFUE (Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C318/15, EU:C:2016:747, punctul 26).

32 În consecință, cererea de decizie preliminară este vădit inadmisibilă.

Pe de altă parte, proiectul de întrebare preliminară vizează exclusiv o normă de drept intern, respectiv de termenul de depunere a „garanției de bună conduită”, în realitate, termenul din actuala legislație fiind cel de „cauțiune”, întrebarea formulată de contestatoare fiind o variantă ușor modificată a unei întrebări preliminare formulată de Curtea de Apel București ce a format obiectul cauzelor conexate C439/14 și C488/14, unde CJUE a stabilit că „Articolul 1 alineatele (1)-(3) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007, și articolul 1 alineatele (1)-(3) din Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare

cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiile principale, care condiționează admisibilitatea oricărei căi de atac împotriva unui act al autorității contractante de obligația reclamantului de a constitui garanția de bună conduită pe care o prevede în beneficiul autorității contractante, din moment ce această garanție trebuie să îi fie restituită reclamantului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac”.

În acest sens, Consiliul mai reține și considerentele DECIZIEI Curții Constituționale nr. 224 din 23 aprilie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 61¹ alin. \(1\) din Legea nr. 101/2016](#) privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum au fost introduse în lege prin [art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018](#) pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, reținându-se următoarele:

20. Ca atare, accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului în virtutea dispozițiilor constituționale cuprinse în [art. 126 alin. \(2\)](#), potrivit căroră „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. De altfel, în cadrul prestabilit de legiuitor prin [Legea nr. 101/2016, potrivit art. 2](#) din aceasta, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al unei autorități contractante sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, potrivit prevederilor acestei legi, context în care poate folosi dreptul la apărare și poate beneficia de un proces echitabil având în vedere că acest cadru legislativ, raportat la specificitatea sa, conține garanțiile aferente unui proces echitabil. Prin urmare, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a accesului liber la justiție, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil din perspectiva învedereată de autoarea excepției de neconstituționalitate.

21. Cu privire la celelalte dispoziții constituționale enumerate în susținerea excepției de neconstituționalitate, respectiv ale [art. 135](#) referitor la economie și ale [art. 148](#) privind aplicarea actelor de drept european cu caracter obligatoriu, se observă că autoarea acesteia se limitează la a le invoca fără să arate însă modalitatea prin care normele criticate sunt contrare acestora. Simpla menționare, în motivarea excepției de neconstituționalitate, a unei publicații ce conține documente de analiză și recomandări pentru îmbunătățirea legislației în domeniul achizițiilor publice, ce reflectă o serie de idei privind metode mai eficiente de îndeplinire a diverselor obiective în materie, astfel cum este Cartea verde privind modernizarea politicii Uniunii Europene în domeniul achizițiilor publice „Către o piață europeană a achizițiilor

publice mai performantă", care nu are caracter obligatoriu la nivelul actelor europene și, prin urmare, nici nu are relevanță constituțională, nu este suficientă pentru a analiza pretinsa încălcare a normelor constituționale de referință. Astfel, Curtea nu poate formula propriile critici, la care, ulterior, să și răspundă (a se vedea, în acest sens, [Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011](#), precitată).

22. Cu toate acestea, distinct de cele de mai sus, având în vedere că dispozițiile [art. 148 din Constituție](#) vizează dreptul european, instanța de contencios constituțional învederează că, la nivel european, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a avut ocazia să se pronunțe cu privire la compatibilitatea dintre legislația Uniunii Europene și instituirea unei garanții de bună conduită, care, astfel cum s-a arătat mai sus și cum a reținut și Curtea Constituțională prin [Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015](#), precitată, paragraful 41, are semnificația unei cauțiuni menite să asigure exercitarea corespunzătoare și neabuzivă a drepturilor procesuale, cu toate consecințele procesuale care decurg din finalitatea urmărită prin instituirea acesteia. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în Hotărârea din 15 septembrie 2016, pronunțată în cauzele C-439/14 și C-488/14, S.C. ... - S.A. împotriva ... (C-439/14) și S.C. ... - S.R.L., S.C. ... - S.A., ..., S.C. ... - S.A. împotriva R.A..., S.C. ... - S.R.L., ..., S.C.... - S.R.L., ... - S.A., ... - S.A., ... - S.A. (C-488/14), paragraful 63, că normele europene în materie trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, care condiționează admisibilitatea oricărei căi de atac împotriva unui act al autorității contractante de obligația reclamantului de a constitui garanția de bună conduită pe care o prevede în beneficiul autorității contractante, din moment ce această garanție trebuie să îi fie restituită reclamantului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile antereferite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, există numeroase alte decizii ale Curții Constituționale care stabilesc că legiferarea unor termene fixe de exercitare a unor obligații legale, sub sancțiunea decăderii, nu este neconstituțională (Exemplu: DECIZIA nr. 529 din 15 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 185 alin. \(1\) din Codul de procedură civilă](#) etc).

Prin urmare, Consiliul reține că dispozițiile art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 stabilesc următoarele: „(1) Pentru soluționarea contestației formulate în condițiile art. 8 sub sancțiunea respingerii acesteia, persoana care se consideră vătămată trebuie să constituie, **în termen de maximum 5 zile de la data sesizării Consiliului**, o cauțiune...”.

Contestatoarea mai invocă și faptul că excepția a fost invocată tardiv de autoritatea contractantă, punctul de vedere fiind tardiv transmis, față de data luării la cunoștință despre conținutul contestației, iar Consiliul nu poate invoca, din oficiu, excepția.

Contrar opiniei contestatoarei, Legea nr. 101/2016, fiind lege specială, conține dispoziții derogatorii de la dreptul comun (codul de procedură civilă și Legea contenciosului administrativ).

Doar în măsura în care aceste legi nu au dispoziții contrare, se folosește norma generală, astfel cum prevede art. 68 din Legea nr. 101/2016: „Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile

Legii contenciosului administrativ [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare, ale Legii [nr. 134/2010](#), republicată, cu modificările ulterioare, și cu cele ale Legii [nr. 287/2009](#), republicată, cu modificările ulterioare, în măsura în care prevederile acestora din urmă nu sunt contrare”.

Ori în cauză, prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 „Consiliul se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și de fond, cu încadrarea în termenul prevăzut la art. 24 [alin. \(1\)](#), iar când constată că acestea sunt întemeiate, nu mai procedează la analiza pe fond a cauzei”.

Totodată, dispozițiile art. 18 din Legea nr. 101/2016 stabilesc următoarele: „(1) În termen de 5 zile de la data la care a primit contestația, autoritatea contractantă are obligația de a transmite Consiliului și contestatorului, din oficiu, punctul său de vedere asupra contestației.

(2) Autoritatea contractată are obligația de a transmite Consiliului, în termenul prevăzut la [alin. \(1\)](#), o copie a dosarului achiziției publice, achiziției sectoriale sau al concesiunii, precum și dovada înaintării punctului de vedere către contestator și orice documente considerate edificatoare, cu excepția anunțurilor de participare publicate în SEAP și a documentației de atribuire, atunci când aceasta este disponibilă și poate fi descărcată direct din SEAP.

(3) Lipsa punctului de vedere nu împiedică soluționarea contestației, în măsura în care s-a făcut dovada comunicării acesteia către autoritatea contractantă. **Lipsa punctului de vedere al autorității contractante atrage decăderea ei din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, dacă legea nu prevede altfel”.**

Ori excepția invocată, referindu-se la o condiție de admisibilitate a contestației, este una de ordine publică.

Având în vedere că autoritatea contractantă a invocat excepția tardivității depunerii cauțiunii, în realitate, a inadmisibilității contestației ca urmare a depășirii termenului maxim de sesizare legală a Consiliului, având în vedere că societatea contestatoare a transmis contestația la Consiliu, pe e-mail, în data de 01.09.2025, ora 23,56, fiind înregistrată cu nr. 60964/**02.09.2025**, iar termenul de 5 zile pentru depunerea cauțiunii s-a împlinit în data de 7.09.2025 (duminică), deci cauțiunea putea fi constituită, cel mai târziu, în data de **08.09.2025**, luni, ori contestatoarea a depus **în numerar**, conform chitanței nr. 2091612460/1/**09.09.2025**, suma de 11.865 lei, fiind emisă recipisa de consemnare nr. 211648682/1/09.09.2025, transmisă Consiliului în original.

Consiliul va lua în considerare și Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2020 (...), în care se

afirmă, între altele: „Raportat la practica CNSC care permite constituirea ulterioară a cauțiunii **se impune stabilirea unui termen limită calculat de la data depunerii contestației**. Se precizează că **lipsa constituirii cauțiunii determină sancțiunea inadmisibilității acesteia**. La termenul acordat de către CNSC operatorilor pentru constituirea cauțiunii se adăugă și parcursul poștal al adresei de corespondențe, motiv pentru care **se impune stabilirea expresă a unui termen** pentru a da eficiență principiului celerității”.

Având în vedere prevederile art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, Consiliul va respinge ca inadmisibilă contestația formulată de ...SRL în contradictoriu cu ..., pentru neconstituirea în termenul legal a cauțiunii.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.

Pentru aceste motive,
în baza legii și a mijloacelor de probă aflate la dosar,
CONSILIUL DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă contestația formulată de ...SRL în contradictoriu cu ..., pentru neconstituirea în termenul legal a cauțiunii.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.

PREȘEDINTE,

...

MEMBRU,

...

MEMBRU,

...

Redactată în 4 exemplare originale, conține 10(zece) pagini.